

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobců: **a) Ů. Ů., b) nezl. Ů. H., c) Ů. A.**, zastoupeni Mgr. Milanem Musilem, advokátem Advokátní kanceláře Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři s.r.o., se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7.9. 2011, č.j. OAM-143/LE-LE05-P08-2011 a ze dne 7.9. 2011, č.j. OAM-145/LE-LE05-P08-2011, ve věci mezinárodní ochrany, takto:

- I. **Žaloby se z a m í t a j í .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označenými rozhodnutími žalovaného nebyla žalobcům udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Tato rozhodnutí napadli žalobci [žalobkyně a) i jménem svého nezletilého dítěte žalobce b)] včas podanými žalobami, v nichž namítali, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byli zkráceni na svých právech. Napadená rozhodnutí považují za nezákonná a vadná, navrhli, aby je soud zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V doplnění žalob právní zástupce žalobců uvedl, že rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonná a vadná. Žalovaný porušil ustanovení § 3 správního řádu, neboť na základě provedeného dokazování dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

V případě žalobce c) popsal důvody opuštění země původu, a to jeho politickou angažovanost jako externího pomocníka prokurdské demokratické strany BDP (není však členem této strany), když žalobce poukázal na politickou angažovanost i svého otce a strýce, kteří se podobně jako žalobce angažují v politickém boji za práva Kurdů v Turecku a podřadné postavení kurdské menšiny v Turecku. V souvislosti s bojem za práva kurdské menšiny v Turecku byl žalobce v minulosti několikrát zadržen a mučen, byl nucen se stěhovat z místa na místo. Za propagaci prokurdsky orientovaných politických stran (DEHAP, DTP) byl ze strany policie perzekuován, bezdůvodně zadržován a mučen, vyslýchán, policie bez zjevného důvodu vyslýchala i jeho manželku. Obává se proto uvěznění nebo zabití. Rovněž nechce nastoupit povinnou vojenskou službu, neboť by byl nucen bojovat proti jiným organizacím hájícím kurdskou otázku. Žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval otázkou jeho pronásledování v prokurdsky orientovaných politických stranách za uplatňování politických práv Kurdů. Dále namítal, že žalovaný opomenul vycházet rovněž ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu lidských práv v Turecku za rok 2010, navzdory tomu, že při své činnosti pravidelně a standardně z této zprávy vychází. Žalobce popsal některé pasáže z této zprávy (učinil odkaz na webové stránky v angličtině), jakož i některé pasáže ze Zprávy Human Rights Watch (HRW) z ledna 2011. Tyto informace podporují odůvodněnost obav žalobce ze zatčení a soudního procesu. Dále poukázal na skutečnost, že veřejné přihlášení se ke kurdské národnosti může být spojeno s určitými potížemi, minimálně s rizikem diskriminace. Postup státních orgánů, kdy dochází k protiprávnímu (bezdůvodnému) postihu osob projevujících veřejně svoji kurdskou identitu a kulturu a hájící zájmy kurdské menšiny, je vážným zásahem do základních práv a svobod osob naplňující pojem pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu. Žalobce je přesvědčen, že může svobodně projevovat svoji etnickou a národnostní příslušnost bez toho, aby mu hrozily sankce ze strany státní moci. Ocitoval ustanovení § 2 odst. 8 a § 12 písm. b) zákona o azylu a poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004, dle kterého „postačí, pokud žadatel o udělení azylu své pronásledování prokáže vlastní věrohodnou výpovědí...“

Žalobci a) a b) jsou přesvědčeni, že jsou u nich objektivně dány zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) pro pronásledování z důvodu jejich kurdské národnosti a podle § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny). Žalovaný tím, že jim mezinárodní ochranu v podobě azylu neudělil, tato ustanovení porušil. Žalobci a) a b) se domáhají udělení mezinárodní ochrany z důvodu svých obav o vlastní bezpečí v Turecké republice, které jsou dány jednak jejich kurdskou

národností a potlačováním Kurdů v Turecku, tak i politickým pronásledováním žalobce c), na jehož řízení o udělení mezinárodní ochrany odkázali. Žalobci jsou přesvědčeni, že se žalovaný otázkou pronásledování Kurdů v Turecku a dodržování lidských práv příslušníků kurdské menšiny nedostatečně vypořádal. Obdobně jako v případě žalobce c) namítali opomenutí provedení důkazu zprávou MZ USA o stavu lidských práv v Turecku za rok 2010, z níž ocitovali stejné pasáže. Žalobci navrhli, aby soud obě napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k oběma žalobám popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na svém názoru vysloveném v napadených rozhodnutích. Odkázal na obsah správních spisů, zejména na vlastní tvrzení a výpovědi žalobců, použité informace o zemi původu a na vydaná rozhodnutí. Správní orgán uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobci v průběhu správního řízení sdělili a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které žalovaný považuje v daném případě za zcela dostatečné. Žalobci v průběhu správního řízení neuváděli skutečnosti, na základě kterých by jim mohla být určitá forma mezinárodní ochrany udělena. Pokud jde o žalobce c), tento není a nebyl členem žádné politické strany, hnutí či organizace, pouze podporoval kurdské politické strany DEHAP, DTP, BDP, kdy rozdával letáky a podílel se na propagaci těchto stran. V zemi původu jej pouze jeden den vyslýchali, aniž by byl obviněn. Jiné potíže s policií v Turecku neměl, neuvedl žádné problémy s jinými kurdskými politickými stranami. Žalovaný namítl, že žalobce v podrobném pohovoru dne 14.7. 2011 nic neuvedl o opakovaném zadržování či mučení. Po výslechu byl propuštěn na svobodu. Vlast opustil legálně, letecky s vlastním cestovním pasem. Žalovaný citoval použité informace o zemi původu a k žalobní námitce uvedl, že nemá zákonem stanovenou povinnost z jakých konkrétních informačních zdrojů má při rozhodování vycházet. Konstatoval, že jím použité informace jsou svou povahou objektivní, transparentní, aktuální a nezávislé. Žalobce při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ani nenavrhoval k provedení důkazu Zprávu MZ USA o stavu lidských práv v Turecku za rok 2010. V případě žalobců a) a b) vyslovil přesvědčení, že jim nehrozí žádná vážná újma či pronásledování ve smyslu § 14a či § 12 zákona o azylu. K absenci zprávy MZ USA o stavu lidských práv v Turecku za rok 2010 se vyjádřil stejně jako v případě žalobců a) a c) s tím, že ani žalobkyně a) nenavrhovala provést důkaz touto zprávou. Konstatoval, že nelze zevšeobecňovat, že by v Turecku všichni Kurdové byli pronásledováni, každou žádost je třeba v tomto směru posuzovat individuálně. Uvedl, že manžel žalobkyně a) nebyl členem žádné prokurdské strany či organizace. Za nadbytečné označil zabývat se potížemi otce manžela, který o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani nežádá a rodina pronásledována ve smyslu § 12 zákona o azylu v dané spojitosti rovněž nebyla. Dle názoru žalovaného, žalobci nebyli v průběhu správního řízení zkráceni na svých právech, přičemž nesplňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, plně odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí. Navrhl, aby soud žaloby jako nedůvodné zamítl.

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a projednal žaloby při jednání za přítomnosti tlumočnicka jazyka tureckého. Při tomto jednání soud s odkazem na ustanovení § 39 odst. 1

zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) spojil věci vedené pod sp. zn. 32Az 28/2011 [věc žalobců a), b)] a pod sp. zn. 32Az 29/2011 [věc žalobce c)] ke společnému projednání s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 32Az 28/2011. V daném případě se jedná o věc manželů a jejich nezletilého dítěte, jejich samostatné žaloby směřují proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dne 1.7. 2011 podali žalobci jménem svým a svého nezletilého syna žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, dne 14.7. 2011 s nimi byl proveden pohovor k důvodům jejich žádosti. Uvedli, že jsou kurdské národnosti, muslimského vyznání, vlast opustili 28.12. 2010.

Žalobce c) vypověděl, že od roku 2006 pracuje pro kurdskou politickou stranu DTP a později BDP (prokurdská demokratická strana), nikdy však nebyl jejich členem. Vlast opustil spolu s manželkou z politických důvodů. Uvedl, že je Kurd a zabývá se kurdskou otázkou. Poukázal v tomto směru na politickou angažovanost svého otce a strýce, kteří byli ve vězení (otec byl ve vězení 5 let). Jeho otec se začal zabývat politikou od roku 1993, nebyl členem žádné strany. Za své aktivity-rozdávání a vylepování letáků byl několikrát zadržen. Museli se často stěhovat. Ke svému životu dále uvedl, že v roce 2005 ukončil studium na lyceu v Mersinu. Po studiích se začal věnovat rodinnému podnikání. V březnu 2010 se oženil. Od roku 2006 se začal zabývat politikou, pracoval pro politické strany DEHAP, DTP (ukončila svoji činnost v roce 2009) a BDP. Jeho politická angažovanost spočívala v roznášení letáků, šíření informací o této straně veřejnosti, podporoval stranu na mítincích. Za tuto činnost nebyl placen. Uvedl, že k nim často chodili policisté, v jednom případě ho odvedli na služebnu a tam ho mučili. Při pohovoru objasnil, že v roce 2007, kdy dělal propagandu pro stranu DTP, byl předvolán na policii, den byl vyslýchán a bez obvinění propuštěn. Proto opustil svůj domov v Mersinu. Pobýval v několika městech. V roce 2010 se vrátil domů do Mersinu, v březnu se oženil a žili zde až do svého odchodu z vlasti. Asi dva měsíce po svatbě ho doma navštívili policisté. Nebyl doma, tak sepsali výpověď s jeho manželkou. Poté již žádné problémy s policií neměl. Několik dní poté odvezl manželku k příbuzným a sám zajišťoval potřebné náležitosti k odjezdu z vlasti. Ke svému vycestování z vlasti objasnil, že v Istanbulu si přes prostředníka, kterému zaplatil 14 tisíc EURO za sebe a manželku, obstaral česká víza, která si musel osobně vyzvednout v Ankaře na české ambasádě. Vycestovali letecky z Istanbulu do Prahy, odkud odjeli autem do Švýcarska (kde má příbuzné) a tam požádali o azyl. Protože měli česká víza, byli na základě Dublinské konvence vráceni a přivezeni k řízení do ČR. Uvedl, že v případě návratu do vlasti se obává uvěznění a smrti. Uvedl, že nemá konkrétní důvod, proč by měl být uvězněn, ale jeho přátelé jsou ve vězení, a proto se obává, že by tam šel také. Za další důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl skutečnost, že nechce v Turecku nastoupit povinnou vojenskou službu, nechce se podílet na zabíjení lidí. Byl by nucen bojovat proti straně PKK, tedy proti Kurdům. Z toho důvodu nešel na vojnu a kvůli tomu je pronásledován. Pokud by byl zadržen, byl by uvězněn a pak by musel jít na vojnu.

Žalobkyně a) uvedla, že nebyla členkou žádné politické strany ani organizace, její manžel je členem DTP a ona tuto stranu podporuje. Z Turecka odjeli 28.12. 2010, protože manžel měl nějaké politické problémy a ona ho následovala. Potvrdila, že odletěli z Istanbulu do Prahy, kde je na letišti vyzvedli příbuzní ze Švýcarska, odvezli je tam a oni požádali o azyl. Protože měli česká víza, byli vráceni do ČR. Během pobytu ve Švýcarsku se jim narodil syn. Uvedla, že se nechce vrátit do Turecka, nemají tam klid, jako Kurdové jsou utlačováni a nemají životní jistotu. V případě návratu se obává, že manžel bude mít opět problémy. Při pohovoru objasnila, že vlast opustili, protože manžel měl nějaké politické problémy, neví jaké, nerozumí tomu. Sama o politice nic neví, nemá s politikou nic společného, nepodporovala žádnou politickou stranu. Své vyjádření v žádosti označila na nedorozumění, myslela, že se jí ptají na kurdskou politickou stranu v Turecku. Odůvodnila, že o mezinárodní ochranu v ČR žádají proto, že se nechtějí vrátit do Turecka, chtějí začít žít v ČR. V případě návratu se obává, že by její manžel byl zatčen (důvody zatčení neví) a ona by zůstala sama s dítětem. Důvody žádosti jejího syna jsou totožné s jejími důvody.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany a pohovorů a z informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Konkrétně vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí (MZV) Nizozemí-Všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010, Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům-Turecko-Aktuální situace Kurdů z 20.12. 2010, Výroční zprávy organizace Human Rights Watch o Turecku z ledna 2011, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu-Turecko, vojenská služba obecně, kurdští odvedenci - z dubna 2009, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu-Turecko, současná bezpečnostní situace, situace kurdské menšiny a kurdských odvedenců v turecké armádě - z června 2010, Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu-Turecko, situace kurdské menšiny z 19.8. 2010, Informace OAMP MV ČR o stranách HADEP, DEHAP, DTH a DTP ze dne 29.8. 2008, Informace OAMP o stranách DTP a BDP ze dne 28.12. 2009 a z informací ČTK –Turecko-Dějiny-Historický vývoj od roku 2000 do současnosti. S uvedenými informacemi byli žalobci seznámeni dne 6.9. 2011, žalobce c) se k nim vyjádřil (viz strana 3 a 4 napadeného rozhodnutí žalobce c).

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na učiněná písemná podání.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloby **n e j s o u d ů v o d n ě**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobců podrobně zabýval, posuzoval jejich azylový příběh na pozadí informací o situaci v zemi původu, které pocházejí z různých na sobě nezávislých informačních zdrojů, přičemž je na úvaze správního orgánu, jaké zprávy a jaké množství informací vždy pro každý jednotlivý případ zajistí a použije. V daném případě použité informace (viz výše) soud považuje za dostatečné a objektivní. Žalobce byl se všemi podklady pro vydání rozhodnutí seznámen a nenavrhoval jejich doplnění, nežádal k důkazu Zprávu MZ USA o stavu lidských práv v Turecku za rok 2010, o níž se zmiňuje až v žalobě. Žalovaný nepochybil, když v tomto konkrétním případě nepoužil k důkazu zprávu MZ USA, neboť výběr použitých podkladů je transparentní, pochází z různých zahraničních zdrojů. Soud po přezkoumání obou rozhodnutí žalovaného, jakož i správních spisů vztahujících se ke správním řízením, která jim předcházela, s přihlédnutím k obsahu žalob dospěl k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobci byli ve své vlasti pronásledováni pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nebo mohli mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů dle § 12 zákona písm. b) zákona o azylu, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další.

Žalobce c) nebyl v zemi svého původu členem žádné politické strany, byl sympatizantem prokurdsky orientovaných politických stran, jeho politická činnost spočívala v rozdávání letáků a šíření informací o straně, tuto činnost vykonával bezplatně. Z jeho výpovědi vyplynulo, že byl pouze jednou vyslýchán ze strany policie v souvislosti s jeho spoluprací pro stranu DTP (Strana demokratické společnosti, dne 11.12. 2009 byla tato strana zakázána tureckým ústavním soudem kvůli napojení na PKK-Kurdská strana pracujících, ilegální kurdská strana, která je podle Turecka i mezinárodních organizací teroristickou organizací). Nebyl z ničeho

obviněn, byl propuštěn a v souvislosti s tímto jediným zadržením neměl žádné další potíže. Pokud žalobce namítal, že se správní orgán měl zabývat i pronásledováním otce žalobce c) v zemi jeho původu, je tato námitka irelevantní, neboť otec žalobce není v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobce měl kvůli své kurdské národnosti ve vlasti nějaké potíže. Sám uvedl, že vystudoval lyceum, podílel se na rodinném podnikání a byl dobře ekonomicky situován. Žalobce kromě obecného konstatování o horším postavení Kurdů v turecké společnosti neuváděl žádné závažné a konkrétní potíže vztahující se přímo k jeho osobě. Soud nezpochybňuje tvrzení žalobce, že byl vyslýchán policií v zemi původu, ale došlo k tomu pouze jednou a nikoli opakovaně, jak uvádí v žalobě. Příklad jediného zadržení nelze hodnotit jako pronásledování, neboť potíže žalobce nedosáhly takového stupně a intenzity, aby je bylo možné považovat za pronásledování dle výše citovaných ustanovení zákona o azylu. V řízení nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce byl policií mučen, jak se snaží své potíže vystupňovat v žalobě. Soud je nucen konstatovat, že obavy žalobce jsou pouze obecného charakteru, vyplývají z jeho celkové nespokojenosti se současnou situací v Turecku, s postavením Kurdů v turecké společnosti, o čemž svědčí i skutečnost, že jak v průběhu správního řízení, tak i v řízení před soudem žalobce hovoří o potížích Kurdů jako celku. Soud na tomto místě konstatuje, že azylové řízení je individuálním řízením, jehož smyslem je poskytnutí ochrany osobě jako jedinci, která prokáže, že byla v zemi původu pronásledována pro některý z azylově relevantních důvodů. V případě žalobce nebylo prokázáno, že by byl pronásledován kvůli své národnosti. Rovněž bezproblémové vycestování žalobce c) z vlasti na vlastní cestovní doklady, legálně, letecky nesvědčí o tom, že by o jeho osobu měly turecké státní orgány zájem. To samé platí i pro manželku žalobce. Přestože oba měli české vízum, pokračovali z území ČR do Švýcarska, kde společně požádali o azyl. Soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že hlavním důvodem žalobce c) k opuštění vlasti byla jeho neochota vykonat základní vojenskou službu, která je však v Turecku povinná, čehož si byl žalobce řádně vědom. Soud v této souvislosti odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí (strana 6 až 7 rozhodnutí žalobce c), kde se žalovaný s odkazem na použité informační zdroje podrobně zabýval otázkou základní vojenské služby a postavením kurdských branců v turecké armádě, posuzoval brannou povinnost i z hlediska mezinárodních dokumentů (Ženevské úmluvy, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod) a s jeho závěry se soud plně ztotožňuje. Soud v tomto směru odkazuje i na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek č.j. 5 Azs 4/2004 ze dne 29.3. 2004 (dostupný na www.nnsoud.cz), v němž se uvádí, že odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Žalobkyně a) připustila, že ona sama v zemi původu žádné potíže neměla, a to ani z důvodu své kurdské národnosti. Své potíže odvíjí od potíží manžela. Při pohovoru uvedla, že manžel měl polické potíže, ale neví jaké, o politiku se nezajímá a podrobnosti nezná. Uvedla, že nechce žít v Turecku. Nezletilý žalobce b) se narodil ve Švýcarsku a vzhledem ke svému věku žádné potíže neměl, sdílí osud svých rodičů. Jak je zdůvodněno výše, soud v případě manžela žalobkyně neshledal

zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a neshledal je ani v případě žalobkyně a nezletilého syna žalobců.

Soud s odkazem na ustálenou rozhodovací praxi si dovoluje přiměřeně odkázat na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20.10. 2005, č.j. 60 Az 40/2005-23: „Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávním jakkoli surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nevlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.“

Soud zdůrazňuje, že azyl je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů vypočtených v § 12 zákona o azylu (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.11. 2003, č.j. 6 Azs 12/2003-49, www.nssoud.cz), které soud v případě žalobců neshledal. Ze všech těchto důvodů žalovaný nepochybil, pokud žalobcům azyl dle § 12 zákona o azylu neudělil.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobců shledán zákonný podklad, neboť nejsou rodinnými příslušníky azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14 zákona o azylu). Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotných žalobců, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení o neudělení humanitárního azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobců, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, z nichž relevantní pasáže citoval a zhodnotil, že žalobci nesplňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by jim v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle odstavce 2 citovaného ustanovení. Žalovaný zhodnotil i aktuální bezpečnostní situaci v Turecku, které se jako celek nenachází v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu. Popsal a zhodnotil zhoršení vnitrostátní situace v první polovině roku 2010 v důsledku střetů mezi PKK a tureckou armádou a její zlepšení ke konci roku 2010 se závěrem, že na

území Turecka občas propukne vnitřní ozbrojený konflikt, který byl místně omezen na jihovýchod země, případně sever, tedy na oblasti, odkud žalobci nepocházejí. Soud se ztotožnil s učiněným závěrem žalovaného, že vycestování žalobců nepředstavuje vážné ohrožení jejich života nebo lidské důstojnosti ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem daným v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Žalovaný odůvodnění i těchto částí rozhodnutí věnoval dostatečný prostor, učiněné závěry mají oporu ve spisech a soud se s nimi ztotožňuje.

Soud uzavírá, že neshledal vady správních řízení, která předcházela vydání napadených rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, přičemž žalobci neuvedli v žalobách žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnil. Proto soud žaloby jako nedůvodné zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 20. září 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně